

LLIBERTAT

FRANQUEIG CONCERTAT

ANY II. — Núm. 334

TARRAGONA, DIUMENGE, 22 D'AGOST DEL 1937

PREU: 15 CENTIMS

Sense una atenció profunda als problemes de la reraguarda, no és pot solucionar els problemes que planteja la guerra.

Similituds

La guerra que sosté actualment el nostre poble contra el feixisme ofereix en el seu desenvolupament característiques que examinades amb una mica d'atenció revelen una curiosa analogia amb les que tingué la darrera guerra europea.

Fixem-s'hi. Alemanya el 1914 agredí a França, convençuda que en pocs dies assoliria la victòria; els militars feixistes espanyols es llencen al carrer el 19 de juliol de l'any passat creient d'obtenir un triomf immediat sobre la nostra República. Els alemanys a la gran guerra dirigiren primerament tot el seu afany a la conquesta de París, aconseguint arribar fins a les seves portes, on un esforç suprem de l'exèrcit francès, que estava encara organitzant-se, els contingué; els rebels espanyols també poc després d'iniciada la sublevació concentraren tot el seu esforç en un atac furios sobre Madrid i la heroicitat de l'exèrcit popular, que només estava en període de gestació impedí que poguessin entrar a la capital de la República. S'allarga després la guerra i fracassats en el seu objectiu inicial els que estan condemnats a perdre-la obtenen, però encara, en altres punts resultats parcials favorables: conquesta de gran part de la península dels Balcans, invasió de Rússia, ruptura del front occidental amb les borses de Ludendorff, a la guerra europea; Màlaga, Bilbao a la guerra nostra. Els agressors fan un esforç superior a les seves possibilitats i s'esgoten, mentre que aquells amb qui lluiten, van treient amb marxa progressiva les seves reserves. Resultat: quan major és el desgast dels que tot s'ho volien menjar de cop i volta, és quan l'altra banda és troba en millors condicions de lluitar, essent-li fàcil llavors obtenir una ràpida victòria.

Avui pot dir-se que en la nostra guerra s'està en aquella fase de l'allargament, però potser als finals. No hi ha que oblidar que una analogia no vol dir pas que l'espai i el temps siguin exactament iguals, car significa solament similitud de desenvolupament.

I ja que comparem la nostra lluita amb la guerra europea, cal recordar com els Aliats aconseguiren assegurar i accelerar el triomf. Fou amb l'energia d'hommes com Clemenceau i Lloyd George que prescintint, de moment, de qualsevulla altra consideració, tot ho feren rutllar amb l'objectiu únic i exclusiu de guanyar la guerra. Aquest fet que innegablement tingué una importància decisiva en el desenllaç de la contesa, convé no oblidar-lo si volem vèncer als nostres enemics com Franco vencé als seus a la Guerra Europea. Tinguem en compte que aquests enemics, uns i altres, en definitiva són els mateixos i per tant no es estrany que usin els mateixos procediments i se'ls hagi d'aixafar amb forma semblant.

Una visita a la nostra Redacció

Havem rebut a la nostra Redacció la visita de la periodista nord-americana Clara Svecenski, il·lustre assagista de musicologia i gran amiga de Catalunya, que parla a la perfecció el nostre idioma.

La il·lustre periodista passa uns dies a la nostra ciutat per tal d'admirar les seves bel·leses i a fi de documentar-se per un assaig sobre la nostra vida i costums.

Hem departit llargament amb Clara Svecenski la qual ens ha explicat mil coses interessants i ens

ha promès al propi temps col·laborar amb prop arreu ja ad, que dubtem interessarà profundament als nostres lectors per tractar-se d'una dona d'unes excepcionals dots d'agudesa i observació.

Aquest número ha passat per la censura

Els "AMICS DE LLIBERTAT" defensen la revolució veritable de Catalunya i lluiten lleialment per un nou estat de coses constructiu, just i humà.

"L'Emigrant" al front de Guadalajara

Als meus ideals:

Catalunya i l'estimada

Es de nit. Nit fosca. Amb prou fentes es veuen les peures que cobreixen el camí, i que tan trontolhar, amb la seva mestament, el que s'atreveix a trepitjar-les. Amb molta atenció, i per conegut renom de conversio de la retina a la fosca, es mig distingeix un corriol que segueix endavant.

Endavant també, sempre endavant, avança una ombra. I una altra. I una altra. I moltes al darrere. Si no fos per la corporeitat, no les creuria ultraterrenals. Avancen de pressa. Però signosament. L'ambient és tranquil. Només es percep el xiu-xiu remorós de les garbes en el seu moviment oscil·lant. De sobte és interromput per algun paqueig, més o menys lleuger.

Aquelles ombres — tot d'una — han alentit el pas. No és de por. És que allà, al lluny, sorgeix un cant d'enyorança: "L'Emigrant" que, feble i potent alhora, aixeca i uneix els cors catalans. Les ombres es deturen. Aguanten el respir. Fent volar el pensament ple de dolços records, entonen suauament: "D'enyorança es mor..." El cant ha desvetllat, amb més força, els mai adormits sentiments de pàtria. I han reprès el camí, més de pressa i més sigilosament encara, tot fent, però, que el sublim cant que el cor fa himne, acaronen els llavis en un sibiritisme patriòtic. És així com lluiten i senten els soldats catalans!

Aquell cor llunyà s'apropa. Aquelles ombres s'uneixen a unes altres que trenquen l'himne per a deixar anar un vigorós "Salut, companys!", que és correspost per tots. Ja són a les avantguardes. Les ombres segueixen endavant. Qui són? Són aquells que unifiquen la revolució i la guerra, el treball i la lluita; els que lluiten treballant. Els enginyers, els sapadors, els posen la vida fent la trinxera inexplorables obscurs, anònims, que exposen la vida fent la trinxera inexplorable per a l'enemic, des d'on sorgeix en un allau imponent, la victòria final.

El silenci majestuós de la nit no és únicament trencat pel xiu-xiu remorós de les garbes, ni per qualsevol paqueig; ho és també pel cant harmonios del treball. El soldat català. Als braços i al cervell, l'energia indomable de la raça; als llavis i al cor, una cançó.

L'horitzó s'il·lumina. La tènit claror, aviat enlluernadora, augmenta gradualment. Els sapadors treuen les cines, i, fent filera, segueixen, a la inversa, el corriol. Els seus ulls esmorteïts fins ara per la fosca, adquireixen la brillantor del qui sap que ha aconseguit un deure. I altra vegada, sorgint de tots els cors floreixent en tots els llavis, corejat per tots — companys, terra, cel, garbes, pel cor-

Resum setmanal de la guerra

FRONT DEL NORD

Des dels acabaments de la setmana passada els feixistes s'han llengat a una impetuosa ofensiva al front de la província de Santander. Els principals atacs inicials foren dos: un al Nord de la província de Burgos pel sector de Cabanas de Virtus i l'altre al NE. de la província de Palència, en direcció a Reinosa. Les tropes republicanes que es trobaven entre aquests dos punts d'atac de l'enemic, més al Sud, a Losilla i Sargentos de Lora, es replegaren ordenadament per tal d'evitar una possible capacitat, concentrant-se junt amb les dies punts atacats entre Reinosa i el Puerto del Escudo, llocs que els feixistes han ocupat però sense poder vèncer ja la resistència que l'exèrcit republicà els hi ha oposat després des de posicions escollides per l'alt comandament amb anticipació i situades més al Nord. Les últimes noves d'aquest front són de que els atacs feixistes en direcció a Entrambasaguas, San Pedro del Romeral i Barcena de Pie de Concha, s'estavellen per complert davant l'enèrgica resistència de les tropes republicanes.

Pels sectors de Lleó i Astúries, es nota alguna major activitat, principalment de l'enemic, no essent però cosa de gran importància i no havent-se modificat en el més mínim la situació del front.

FRONT DE L'EST

Novament s'ha intensificat la pressió republicana al sector d'Osc, havent-se aconseguit ocupar després d'una hàbil operació d'encerclament el Monte Calvario i quedant en apurada situació altres posicions enemigues que constitueixen l'últim reducte de la capital de l'alt Aragó.

Per la part de l'exèrcit republicà se segueix efectuant-se operacions de tanteig i cops de mà afortunats sobre diversos punts del front aragonès entre Osea i la ribera esquerra de l'Ebre.

Per la part de Terol, al SO. d'aquesta ciutat, les tropes republicanes han accentuat la reacció que ja anotàrem al resum anterior, havent batut eficaçment als feixistes al Nord de Vilhel, Rubiales i Javalas i ocupant més a l'Oest el poble de Zafra.

riol que saltironeja alegrement — s'eleva pels aires, sublim, i majestuosament: "Dolça Catalunya, pàtria del meu cor..."
Front de Guadalajara.

JOSEP BOMBI

Cap de la Secció d'Enginyers, 136 Brigada Mixta

FRONT DEL CENTRE

La setmana ha transcorregut amb bastanta calma a tots els sectors de la província de Guadalajara, Somosierra, Guadarrama, Brunete, proximitats de Madrid i Jarama.

Al Sud del Teix i a Extremadura l'activitat ha estat quelcom major, sense produir-se però cap modificació important en la posició dels combatents.

FRONT DEL SUD

Al sector de Pozoblanco hi ha hagut foc d'artilleria i metralladora bastant intens, havent intentat l'enemic emprendre l'atac en alguna ocasió però fracassant en absolut tan prompte ho ha iniciat.

Ha quedat estacionària la situació als voltants de Lopera i Porcuna, on durant la darrera setmana solament s'han produït lleugers tiroteigs i duels d'artilleria.

A la província de Granada els feixistes han fet foc amb bastanta persistència sobre les nostres posicions de Portugos i Pitres, sense haver aconseguit però cap avantatge. Més al Sud fins a les proximitats de Motril hi ha completa calma.

S.F.

Els italians hissen la seva bandera en el pobles aragonesos

Les forces de la República esperen el moment d'intervenir

Alcanyic. — No hi ha novetat digna d'ésser esmentada als sectors corresponents a aquesta zona militar. Només alguns tiroteigs, però sense que en cap moment prenguessin les proporcions dels dies anteriors.

Segueix la situació expectant dels greus fets que es decabellen al camp feixista, i la calma sembla estar pendent del que passi al camp rebel, per tal de procedir a una intervenció decisiva. En alguns llocs d'aquest front s'efectuen operacions de reconeixement, i es registra com la descomposició acciosa va en augment, particularment pel que respecta als fronts de la província de Saragossa, on ha estat fàcil d'apreciar el soroll dels tiroteigs, la qual cosa va d'acord amb les declaracions d'alguns evaïts, els quals asseguren que s'estan descabellant veritables combats entre les forces nacionals i els seus aliats estrangers i durant els quals es registren gran nombre de baixes. També han declarat, entre altres coses, que en moltes poblacions les tropes italianes han hissat la bandera d'Itàlia en lloc de la fàscista.

Restauració faraònica

A darrers del mes passat, prenent peu d'una suposada reconciliació entre Alfons de Borbó i la seva muller, Victòria de Battenberg (que, com és sabut, d'ençà de llur destronament vivien públicament separats) hom féu al·lusió a intents de restauració monàrquica a l'Espanya feixista. Els problemes que creaven les divergències entre els falangistes per un cantó, els tradicionalistes per l'altre, i els alfonsins per l'altre, i la necessitat en què es trobava Anglaterra d'arbitrar una solució que comportés una disminució de la influència italo-germànica, havien induït alguns dels polítics feixistòfils que fins al present es trobaven més arreconcats a suscitar la qüestió de la restauració monàrquica en la persona de l'ex-rei.

Com va caure aquesta idea en el camp facciós? Hi ha una sèrie de fets que ens demostraran l'existència d'unes posicions adoptades com una conseqüència immediata o remota d'aquesta temptativa de restauració. Al cap de pocs dies d'haver-se parlat d'això, era signat a Salamanca pel dictador feixista un Decret (el núm. 333) en el qual, ultra refermar la concessió del monopoli de la política i de l'organització sindical a Falange Española Tradicionalista, inserí per força en aquest partit, com a afiliats militants, tots els generals, caps, oficials i classes dels exèrcits de terra, mar i aire que estiguin en actiu o en servei de guerra, designa amb el nom de "caudillo" el dictador, a imitació del "Duce" italià i del "Führer" alemany, li confereix la més absoluta autoritat, proclama que només ha de respondre dels seus actes davant fins a declarar que correspon al "caudillo" la designació del seu successor.

Com veieu aquesta organització va molt més lluny en el terreny de l'autocràcia irresponsable que els règims italià i alemany. De fet, Franco es converteix en un rei absolut, més absolut que el propi Felip II d'Espanya o que el mateix Lluís XIV de França. La facultat de designar successor acaba d'arrodonir el quadre. Mai a la Península Ibèrica no hi havia hagut un règim tan despòtic com el que acaba d'implantar aquest Decret 333, que esdevindrà tristament famós. Per a trobar antecedents d'un règim semblant hem de recular alguns milers d'anys dins de la història: allunyar-nos alguns milers de quilòmetres de les nostres fronteres. Vet ací la resposta als intents de restabliment de la Monarquia. A la restauració monàrquica, Franco ha respost amb la restauració faraònica.

No s'han fet esperar les reaccions dintre del propi camp facciós

Per un cantó tenim les declaracions de Gil Robles al periòdic anglès "Tablet" que han vist la llum gairebé simultàniament amb el Decret núm. 333. La nota més destacada de les declaracions és l'afirmació de la subsistència a l'Espanya franquista dels grups polítics anteriors a la sublevació. Els anomena i tot; són, segons ell, els tradicionalistes, Acció Popular, Renovación Española i el darrer terme Falange Española. L'oposició contra el criteri unificador del decret és ben clara.

Una altra reacció ha tingut un caràcter més cridaner i més xiroi. Ha estat la del ràdio-general Quijote de Llano. Fa uns quants dies transcrivíem les seves irades paraules des de Ràdio Sevilla condemnant el monopoli polític i sindical que el Decret cap-i-eua concedia set dies abans a la "Falange Española Tradicionalista". —Es que el que no sea de Falange no va a poder viure en España? —deia, i afirmava després que "unos cuantos señores no dejan trabajar a los que no son del partido".

Però el partit del monopoli és omnipotent encara a l'Espanya de Franco. El dia 14 des de Ràdio Salamanca era llegida una lletra en la qual el ràdio-general cantava la pal·ladià: "mis palabras quedan totalmente retiradas", afirmava Quijote de Llano. Els culpables de l'opressió de milions i milions de ciutadans no podien tolerar que un d'ells, per capítost que fos, donés lliure curs ni per un moment a la indignació que suscitaven, àdhuc en els esperits més mesells, els actes de despotisme.

Vet ací unes mostres (amb textos dels nostres propis adversaris a la vista) de l'harmonia i la llibertat que regnen en el camp facciós al cap de tretze mesos de règim feixista.

El pagament de lloguers

La "Comissió d'Administració i Control de la Propietat Urbana" d'aquesta ciutat, ha pres i comunicat el següent acord:

"Vista la instància presentada per un grup de propietaris de finques urbanes d'aquesta ciutat, en la qual es fa constar que la Conselleria d'Incautacions publicà un Ban contrari a dret, prohibint de que els propietaris cobressin l'import dels lloguers, degut al qual no havien pogut cobrar els que fan referència als mesos de gener i febrer propassats i, després d'una sèrie de consideracions, demanen que s'acordi i es publiqui, mitjançant un Ban, les següents aclaracions:

Primer. Que aquesta Comissió posi a cobrament o bé que autoritzi els propietaris per cobrar-los, els lloguers corresponents als mesos de gener i febrer.

Segon. Que s'autoritzi als propietaris o hom faci l'advertiment als llogaters de l'obligació que tenen de pagar l'import dels lloguers encarrerits i deixats de pagar, fins al dia 31 de desembre darrer.

Atès, que el Ban a que fa referència la instància fou publicat en data primer de maig passat, i si bé es disposava que quedaven en suspens el cobrament dels mesos de gener i febrer, en l'exposició del mateix es deia que les normes que es dictaven eren a l'objecte de normalitzar el problema de l'estatge, fent-se aquesta afirmació en atenció al desconcert que existia, per quan, si bé és cert que la moratòria concedida per disposició del Govern de la Generalitat, no havia estat prorrogada, la no publicació d'una disposició taxativa i l'establir únicament un règim especial per a Barcelona, complicava la qüestió de tal manera, que feia preèls l'adopció de diverses mesures.

Atès que el propòsit de publicar el Ban referit no fou altre que enar a la normalització del greu problema de l'estatge, obligant de més als propietaris a presentar relacions de les seves finques, amb l'únic i exclusiu objecte de poguer arrebujar els antecedents diversos i necessaris que l'Administració de les finques urbanes precisa, és a dir, que és perseguida una doble finalitat, per una part, sentar una norma a la que s'atenguessin tots els habitants de la ciutat, establint un marge de temps, que no es produïssin conflictes i segonament poguer recollir tots aquells elements necessaris d'informació amb la celeritat deguda, tal com es féu en altres ciutats, principalment a Barcelona.

Atès, que la Comissió no ha passat a cobrament els mesos de gener i febrer, per quan no podia fer-ho, ni ha declarat l'exempció a favor dels llogaters i que, si solament es suspengué d'una manera momentània, el seu cobrament, és de creure que ho fou als únics efectes esmentats, no pogut, per altra banda la Comissió, d'encarregar-se de cobrar-los, per quan efectuaria un acte d'administració no regulat, i, cernés, cal tenir també en compte, que són molts els propietaris que ja els havien percebut en ús del seu dret.

Atès, que tampoc és potestatiu de la Comissió advertir als llogaters l'obligació que tenen de pagar als propietaris els rebuts endarrerits fins al mes de desembre, tal com es demana en la instància, ja que aquesta, res té que veure amb les relacions o obligacions contraentes anteriorment, millor dit, en les reclamacions que per incompliment del contracte, amb anterioritat a l'actuació de la pròpia Comissió, poden formular-se ls propietaris i llogaters, corresponent en tot cas als jutjats competents, intervenir en ells i efectuar declaració de dret.

Atès que cal partir de la base, que la Comissió sols pot entendre

Suggerències del moment

Tarragona, què fas?

Les criminals visites que ens han fet les feres feixistes, han convertit la nostra formosa i volguda ciutat en un camp herm i desert, sobretot de posta de sol enllà. Es tan trist i greu l'espectacle que ofereix Tarragona a l'apropar-se la nit, que l'home més seré, el cor més fort, se sent decaure de tal faiso, que l'espirit corre ajuntarse amb aquella nombrosa gentada que per tots els indrets corren i s'escampen pels camps, masies i poblecs veïns, com qui fuig d'un lloc apestat. És trist, molt trist, veure la nostra formosa Rambla a la vesbra d'animació. Tot tancat, tot prada, tan deserta de vida, tan pobuit. El nostre esplèndid Balcó del Mediterrani, les nostres platges, tans tan curulles de joventut i d'alegria, avui en resten isolades, serioses, tristes. És incalculable el diner que perd Tarragona cada dia a causa del pànic que s'apoderat dels seus veïns. Els comerços a mitja tarda ja no fan res; els autèntics busos que fan les línies de tots els voltants de Tarragona, no paren de fer viatges curuls tots de gent que s'escapen del perill; per tot arreu els industrials tanquen les portes despreciant les vendes o els afers que tenen; la gent corre accelerada a proveir-se de tot el que pot per endur-se'n. Tot queda paral·lit, tot queda suspès fins a trenc d'alba que veus retornar a

aquella munició de gent mig adormits, tot cansats, tot consirosos, mirant sempre a l'horitzó tement no tornin aquelles feres, sense cor ni sentiments.

Ja sé el que molts diran: Què tenim de fer per defugir del perill de la metralla?... Els uns diuen que ho fan pels fills, altres pels vells, altres per la dona, altres... qui sap si ho fan per sostenir el pànic i la por del poble, mentre en el seu interior, riuen satisfets al contemplar com la gent poruga s'escapa del perill, sense mirar que aquest pànic, aquesta por, és l'objectiu que persegueix la canalla facciosa que ens ametralla.

Nosaltres no volem culpar al poble que, davant els dolorosos fets que ha presenciats Tarragona, cerca altres llocs més segurs per a passar la nit. No volem nosaltres tildar aquí de covards, ni de gallines, als que, usant dels seus drets i olfint les seves necessitats, deixant llurs cases, abandonant els seus interessos per a lluitar-se del perill. Nosaltres voldríem que el poble, i amb ell les autoritats de totes classes, Sindicals, Partits polítics i persones respectables, estudiessin, o més bé, haguessin estudiat ja, la manera més eficaç de defensar la nostra ciutat i els seus veïns d'aquest pànic, d'aquest perill que ens fa viure continuament amb sobresalt.

Jo crec que si davant dels terribles fets que han succeït a Tarragona, el veïnat hagués vist brigades i més brigades de treballadors construint sòlids refugis; si hagués vist arribar a instal·lar bones bateries, antiaèries, bons reflectors, bons aparells de captació; si Tarragona s'hagués alçat unànim al crit de DEFENSA, i tothom s'hagués ajuntat amb una sola consigna, avui no veuríem els quadres d'abandó que es veuen, no contemplaríem les Rambles i passeigs deserts, i Tarragona, vivint la guerra, treballaria més tranquil·la i corajosa.

Tarragona, la bella i immortal Tarraco, esperaria ben armada als lladres de l'aire que la volen perdre i sabria venjar les pobres víctimes innocents de la metralla feixista.

Amunt els cors, tarragonins! Creuseu de vosaltres feu-se el bon propòsit de defensar la nostra ciutat. Comissions de barri, Associacions, Partits polítics, Sindicals, autèntics totes, redreçem-nos tots a una vegada i honrem Tarragona, fent tot quan sigui necessari per a defensar-la dels criminals atemptats de l'odiós feixisme.

JOAN BTA. TARRIDA

LA INFANTIL

Confeccions per a nens i senyora

Baixada de Misericòrdia, 16

CASA GUÉLL

Rebudes les Novetats d'estiu

Especialitat en trajos d'home

Major, 15 i 17

TARRAGONA

en els actes que li són propis, i per tant, no pot sentar principis i fer afirmacions relacionades amb obligacions anteriors a la seva actuació.

La Comissió especial per a l'Administració de la Propietat Urbana, ha resolt:

Comunicar al primer signant de la instància, perquè serveixi de notificació a tots, que en el referent al cobrament dels mesos de gener i febrer de l'estatge, no pot la Comissió cobrar-los, per ésser anteriors a la seva gestió, poguent els sollicitants exercitar el seu dret, conforme a la legislació especial.

Tarragona, 11 d'agost del 1937. —Per la Comissió. — El president, Josep Pechs (signat i rubricat).

Hi ha dos segells en tinta vermella, que diuen: Ajuntament de Tarragona - Comissió d'Administració i Control de la Propietat Urbana."

Ço que es fa públic per a general coneixement dels interessats.

Cinema Teatre Tarragona

GRANDIOS PROGRAMA CINEMATOGRAFIC PER A DIUMENGE, 22 D'AGOST 1937

TARDES I NITS

UN DOBLE PROGRAMA "METRO" D'ESTRENES

La bonica comèdia:

Silbando en la oscuridad

interpretada Ana Merkel i E. Truex.

Myrna Loy, George Brent, Lyonell Atwill en l'emocionant producció dramàtica, parlada en espanyol:

Mademoiselle Doctor

(LA RIVAL DE MATA-HARY)

Com a final de programa, es projectarà una pel·lícula de

Dibuixos

Cal que tot Tarragona compri l'excel·lent

CARN DE CAVALL

que es ven al Mercat Central, lloc n.º 74 i Mercat del Port.

Tots els caps son sel·leccionats.

Per encàrrecs: SEBASTIÀ ESTELLÉS, Telèfon núm. 1195

NOTES INFORMATIVES

SERVEI DE CONTRIBUCIONS I JUTJAT D'INSTRUCCIO DE
IMPOSTOS DE TARRAGONA TARRAGONA. EDICTE

Hom fa avinent als senyors contribuents que el dia 10 del pròxim mes de setembre finirà el període de cobrança voluntària de les contribucions de la Generalitat i de l'Estat.

Per tant sou pregats de retirar llurs rebuts abans d'l termini esmentat a fi d'evitar aglomeració.

Tarragona, 21 d'agost del 1937.
El cap.

**Maletes
Necessers
Mundos
Articles
per a esports**
Alta Qualitat : Balx Preu
CASA COCA
J. Maurín, 7 - TARRAGONA

MORT SENTIDA

A la veïna ciutat de Reus ha mort el nostre bon amic Tomàs Jordà Fortuny, molt relacionat a Tarragona per haver-hi viscut molts anys.

Havia estat encarregat dels tallers de la casa Fort, on gaudia de moltes simpaties.

Bar Peninsular
CASA AMBRÓS
Especialitat en
mariscs de totes menes
Plaça República, 41
Telèfon, 1630

EL RACIONAMENT DEL PA

Ahir a les fleques de la nostra ciutat tan sols fou donat el pa corresponent al racionament de disabte.

Hom diu que aquesta mesura ha estat deguda a dificultats insuperables que de moment no fou possible solventar.

El Dr. J. Tarrés
PARTS I MALALTIES DE LA DONA
Traslada, provisionalment, el seu Consultori al carrer Durruti (Unió), 2, pral. —
Telèfs. 1989-1783.
VISITA DE 10 A 12

EL CONSELL DE GOVERN

Ahir a l'Ajuntament sota la presidència de l'alcalde Ramon Boronat, celebrà reunió el Consell municipal de Govern, despatxant assumptes de tràmit.

MOVIMENT DE LA POBLACIO

Nats

Aiegria Perroni Tomàs.
Ambrós Roca Sauné.

Defuncions

Eugeni Jaume Castillo, Hospital de Sang, de 26 anys.

Matrimonis

Cap.

En virtut de l'acordat en les diligències que s'instrueixen amb motiu del bombardeig de la població civil d'aquesta ciutat per l'acció fàcciosa portada a cap sobre dos quarts de deu de la nit del dia cívut del mes que som, són cridats a declarar tots aquells ciutadans que hagin resultat lesionats o bé perjudicats per l'esmentat bombardeig perquè compareixin davant aquest Jutjat d'instrucció, carrer de Martí d'Ardenya, número 1, primer, des de les nou del matí a la una de la tarda de tots els dies feiners, advertint-se a les que no puguin fer-ho, per no estar en condicions, que tot seguit manifestin a aquest Jutjat, nom, cognoms i domicili.

Com també són cridats per mitjà del present tots els més pròxims parents de les víctimes a l'objecte de facilitar els antecedents necessaris de les mateixes per a portar a terme llurs inscripcions de defunció i ésser enterats dels drets de l'article 109 de la Llei d'Enjuïament Criminal.

Tarragona, dinou d'agost de mil nou-cents trenta-set. — El jutge, M. Miró Esplugas. — El secretari, Josep Gay.

Andreu J. Capdevila
FUNERARIA
J. Nogués, 22.-Telèfon, 1440
TARRAGONA

AJUNTAMENT DE TARRAGONA. — DIPOSITARIA

Es recorda novament als industrials que hagin de cobrar crèdits de l'Ajuntament que, en compliment del que disposa la Conselleria de Finances de la Generalitat (D. O. del 28 de juliol), serà requisit indispensable per a poder fer efectius els lliuraments, que els perceptors exhibeixin el rebut acreditatiu d'haver pagat l'impost sobre la xifra de negocis, corresponent al mes de juny propassat, el qual impost fou creat per Decret núm. 38, de 8 de gener darrer.

També de nou es fa avinent que, d'acord amb el que disposa el decret inserit al D. O. de la Generalitat del dia 29 de juliol darrer, les empreses collectivitzades, agrupacions d'indústria i entitats sindicals o polítiques per a fer efectius els seus crèdits amb l'Ajuntament, hauran d'acreditar abans estar al corrent en el pagament del lloguer dels locals que ocupen o controlen a aquesta ciutat.

Igualment per tal de complir el que disposa el decret que publica el D. O. de la Generalitat del dia 4 del mes que som, el pagament d'impers, sous, salaris i tota mena d'emoluments al personal dependent de l'Ajuntament (funcionaris, obrers i treballadors) sense excepció, serà fet per la Dipositaria prèvia exhibició del corresponent rebut acreditatiu d'haver pagat el lloguer del mes darrer o sigui l'anterior al dels havers a percebre.

Son exceptuats:

- A. — Els propietaris de la finca en que visquin.
- B. — Els pares, fills o consorts dels propietaris que visquin en finques de la seva propietat i juntament amb ells.
- C. — Els rellogats.
- D. — Els que visquin en pensió o a despesa.

Tomàs Jordà Fortuny

ha mort a la ciutat de Reus

E. P. R.

Els seus parents i el Dr. Jaume Sabaté Valles, en assabentar als seus amics i coneguts tan sensible pèrdua, els preguen se serveixin assistir avui, a les 10'45 del matí a l'Hospital Intercomarcal per acompanyar el cadàver a la Plaça de Catalunya, on s'acomiarà el dol.

NO S'AVISA PARTICULARMENT

Reus, 22 d'agost del 1937

Secció esportiva

FUTBOL

ACTES A CELEBRARSE AVUI
EN ELS QUALS HI PRENEN
PART ELEMENTS TARRAGONINS

A Tarragona.

A les 3'30: Interessant partit de futbol entre el Casal d'Esports (Amateur) i la Cultural Deportiva S. A. F. 3 (reserva).

A les 5'30: altre partit de futbol a càrrec dels primers equips d'ambdós cercles.

La jornada esportiva queda reduïda a dos partits de futbol, llurs beneficis van a engroixir la subscripció oberta per l'Emisora E. A. J. - 33 Ràdio Tarragona.

Tot bon esportiu no ha de mancar al camp de l'Avinguda de Catalunya a l'ensens que veu una bona jornada esportiva, col·labora a agredurar els familiars afectats pel bombardeig.

Mobles

Radio-Philips : Música

PAU RICOMÀ

Rambla 14 d'Abril, 48

TARRAGONA

Compro fusta

per a cremar

Raó. Carretera de Barcelona, 14

Gran festival esportiu a profit
de les víctimes del darrer
bombardeig

Doble lluita Casal d'Esports
Cultural Deportiva S. A. F. 3

Avui a les quatre de la tarda començarà al camp de l'Avinguda de Catalunya, aquest interessant festival organitzat per la secció de futbol del Casal d'Esports i l'Emisora E. A. J. - 33 Ràdio Tarragona.

En l'equip del Casal (Amateur) hi han hagut algunes variacions d'importància, Domingo i Sorinas, són els jugadors que avui no podran jugar. El primer no guarit encara de la lesió que sofreix i el segon per no haver-li estat impossible.

Els seus llocs seran soplits per Gràcia i Dolç, respectivament.

L'Amateur, seguint la seva tasca de fer pujar jugadors joves, alina en aquest partit a Benjamín i Mongiú troben, encertada aquesta mesura, doncs Tarragona està molt mancada, de porters i extrems, com també l'inclusió de Fabian en altres partits.

Es coneixen ambdues aliances: Casal d'Esports (Amateur). — Mongiú, Gràcia, Casanova, Aigua-

dé, Fàbregues, Leandro, Benjamín, Mateo, Pérez, Dolç, i Rossell.

Casal d'Esports (primer equip). — la, Gómez, Palomeras, Moreno, Go-llarra, Aleu, Brnat, Vinyeta, Ve-mila i Pelegrí.

Cultural Deportiva S. A. F. 3 (primer equip). — Sans, Ruiz, Núñez, Oria, Cendón, Guerrero, Campillo, Claudio, Núñez, Moncada i Gómez.

Cultural Deportiva S. A. F. 3. — Montes, Aza, Estadella, Rodríguez, Ruiz, Sarró, Orea, Sánchez, Calçyo, Harcas i Aza.

PERDUT

Gos Setter, color roig, per nom Cid. Es prega i gratificarà el retorn. Raó en aquesta Administració.

SABATERIA

LA MARIPOSA

Joan Domènech i Jardí

Baixada Misericòrdia, 10 i 12—
Tel. 1847

SUCURSA L'Unió, 14 i Arnanyà, 1
—Tel. 1848

TARRAGONA

L'antiga i acreditada Casa MIAN, posa en coneixement de la clientela i públic en general, que reemprén la venda de tota classe d'ous i aviram, ja que compta amb existències suficients, de la millor qualitat i a preus reduïdíssims.

Per ous del país: Casa MIAN.

Per pollastres tendres i fins: Casa MIAN.

Per gallines, conills i aviram: sempre a Casa MIAN.

PLAÇA CORSINI, 7.

Política i religió

Una bandera del feixisme, és la religió. Una justificació del seu al·lucinant, és la persecució religiosa. La clerecia, fent causa com amb els militaristes i el capitalisme, ha abandonat totalment la seva finalitat espiritual per a llençar-se a la lluita en defensa d'uns interessos que, precisament, no tenen res a veure amb aquella finalitat substancial.

No es la primera vegada que a Espanya l'església es declara herege. La guerra civil del segle passat tingué més de religiós que de polític. El carlisme el seu ideal polític — ideal regressiu i àdhuc anticristià — afirmava defensar també l'ideal religiós. Els identificava tots dos, i això li semblava suficient per a combatre les forces populars. La posició de la clerecia d'aleshores produïa les reaccions del 1833 i 1865.

Però l'església militant, a desgrat d'aquesta experiència — amb incendis d'edificis religiosos i amb sacrificis humans — seguia la seva posició d'intransigència. Els típics assaigs de les Constitucions de 1855, 1869 i 1876 establí una certa tolerància respecte l'ús de les altres religions, provocaven explosions d'hostilitat de la clerecia. — L'any 1855 aquesta protesta sortia a la superfície; l'any 1869 bisbes i sacerdots mobilitaven els fidels per a sol·licitar el restabliment d'allò que ells en feien i en diuen "unitat de la fe"; l'any 1876 les dames aristocràtiques claven per l'exclusivitat de la religió catòlica.

L'opinió liberal no podia fer sentir la seva veu. L'església exercia una decisiva influència en la governació del país. I els alts Poders de l'Estat — un Estat esquelètic — sumaven el seu esforç al de la intransigència clerical. Per això quan s'intentava la reforma de l'article onzè de la Constitució del 1876, no ja en el sentit de separar l'Església de l'Estat, sinó de permetre que els protestants gaudissin de la llibertat suficient per a practicar els seus cultes, s'iniciava una reacció extraordinària. L'Església pressionava i l'Estat no s'atrevia a reformar res.

En advenir la República els catòlics volgueren adoptar una posició de màrtirs. Cridaven com si algú els perseguís. La clerecia s'entestava altra vegada a fer inseparables el sentiment religiós i la filiació política. No volgueren renunciar a l'ideal monàrquic, creient que si la corona era restaurada, seria restablerta també com a oficial de l'Estat la religió catòlica. El 25 d'abril del 1931 el cardenal-arquebisbe de Toledo publicava una carta contra el règim. El bisbe de Vitoria, dies més tard, expressava l'odi que sentia per la democràcia republicana. I la multitud es llançava al carrer el 10 de maig a cremar convents.

Però el Govern, fidel als principis liberals, publicava el 22 de maig un decret de Justícia en el qual es proclamava la llibertat de cultes i autoritzava les confessions per a l'exercici públic i privat dels seus rites. L'Estat delimitava perfectament els dos camps: aquí l'Estat, allà l'Església. Muñoz Torro, sacerdot, havia afirmat amb no que el coneixement de les matèries espirituals pertanyia exclusivament a la potestat eclesiàstica i que els assumptes temporals eren privatis de la potestat civil.

Que la República francesa havia esperat trenta anys per arribar a la separació? En efecte; però el retard, la vacil·lació amb que la III República francesa afrontà el problema polític — eclesiàstic, fou

causa de les seves crisis més fortes, perquè va donar-se motiu a uns atacs parcials que pertorraven la vida pública.

La República espanyola podia actuar, en aquest sentit, amb major independència. El 14 d'abril quedava anul·lat el Concordat amb Roma. Es doctrina reconeguda pels tractadistes de dret canònic que els concordats són pactes bilaterals entre el Vaticà i el cap de l'Estat que els signa. Es a dir el Concordat del 1851 era fet entre el Vaticà i la reina Isabel. Quan sobreve, per atut, un canvi de règim en un país, automàticament el pacte bilateral queda trencat. Un dels contractes perd autoritat i força legal, i cessa la vigència del pacte.

Han passat moltes coses en sis anys i quatre mesos. Passen moltes coses. Una profunda commoció ha pertorbat, i pertorba, greument la vida del país. El ministre de Justícia, però — home catòlic — ha permès, en privat — amb les limitacions necessàries — l'exercici del culte catòlic. No ni tenim res a dir però cal fer un saludable advertiment, la represa d'aquest culte que, després, a l'hora de la normalitat, pot ser es farà extensiva, no ha de significar un retorn a l'anterior estat de coses. Ha de quedar ben concretada i ben entesa la funció de l'Església. La barreja de la religió amb la política produeix fatalment un explosiu: el clericalisme. I el clericalisme, com el militarisme, com tot el que suposa ingerència en la governació de l'Estat és perjudicial no sols per l'Estat, sinó també per allò que la mateixa ingerència representa.

Els creients espanyols han de sentir la religió com un estat de consciència, no com una arma política. L'experiència els ha estat prou dura. Que ningú no oblidí que si la fe catòlica hagués estat un sentiment consubstancial amb el poble, més que un ambient mudable, si hagués tingut en profunditat de convicció tot el que tenia de superfície social, si el catòlic se l'hagués ensenyat a ésser-ho més que a aparentar-lo si la majoria dels creients no haguessin confós la religió amb els seus rites, la fe amb la rutina i l'oració amb el monòleg d'aleshores la religió hauria sobreviscut a la separació de l'Església i l'Estat, perquè no necessitaria del seu ajut ni de l'ortopèdia oficial, sinó que l'alimentaria d'ella mateixa de la fe que, quan ho és, està al marge i per damunt de l'Estat i a prova de lleis i de contagis.

J. M. LLADO FIGUERES

(D "LA HUMANITAT")

MANUEL PEDROL

Olis purs d'oliva

TARRAGONA

**CAMISES
CORBATES**

darreres novetats

= ALSINA =

CAMISER

Espigolant

La "Solidaridad Obrera" s'ha convertit en un periòdic catalanista. Tots els seus articles estan destinats a això a valoritzar Catalunya, a demostrar la necessitat d'augmentar la seva autonomia, en ell parla un llenguatge que tan de bo hagués estat la tònica de tota l'actuació confederal. La llàstima és que a nosaltres aquest catalanisme d'última hora ens deixa una mica freds; recordem massa la influència de certs elements en la vida de la C. N. T.

"Cataluña siempre gloriosa. Ahora y siempre jamás; perla y florón de España. Si lo dice la Historia, por qué no lo hemos de repetir nosotros ahora."

Desde la profunda Edad Media, su unión con el Mediodía de Francia, cuna de la cultura europea, la hizo llegar a un punto de cultura muy superior al de los demás Estados cristianos de la Península. Formó sus industriales, sus navegantes y forjó su idioma en la forja de los serventios provenzales lengua de artista, lengua de trovadores.

Cataluña no escuchó la ex comunión papal — no la escucha ahora —, que prohibió la comunicación científica y el comercio con los países sometidos a los árabes en Granada y en Sevilla, y tomó contagio y comercio con la cultura mora, la de alta de Europa hasta el siglo XV y se la asimiló.

Abierta a las corrientes de Francia con la lengua de Oc y de Andalucía con el intercambio con los moros andaluces. De ahí su fuerza expansiva en el Mediterráneo, de ahí sus expediciones a Italia y a Siria y a Grecia y a todo el Oriente. Y su glorias y sus obras y el amor a sus fueros, pasmo de la leyenda y fuente de la poesía.

Y cuando el absolutismo centralista del absolutismo español, sus rebeliones, su rebeldía irreductible la abierta oposición con Castilla y con el Centro de España.

Primero libertad, el fuero debido a su cultura, a su riqueza y a su arrojo. Y ahí el origen de su adustez, de su calidad discolor y disconforme. Desde Cisneros, que esestó el primer golpe a sus glorias, Municipios, hasta hoy mismo en que se ven amenazadas sus libertades y su vida nacional por el fantasma del nuevo centralismo.

Cuando ella lo dió todo, lo da todo y lo dará siempre que la libertad peligré."

A. Rovira i Virgili es mostra partidari de la represa de sessions al Parlament Català i creu que una de les primeres coses que hauria de discutir seria la llei electoral.

"El Parlament, en la llei aprovada el dia 18, encarrega al Parlament de la Generalitat que convoqui eleccions en el moment que es

fixi. I com podria el President convocar les eleccions, si no hi hagués la llei electoral degudament enllestida?"

Comptat i debatut, en la qüestió de la llei electoral només hi ha dos problemes delicats: el de les demarcacions i el del sistema d'elecció. El primer no ens sembla gens difícil de resoldre si es pren per base com es natural, la divisió interior de Catalunya per vegueries, cada una de les quals podria formar una circumscripció o bé agrupar-se a una o més vegueries veïnes. El segon problema el del sistema electoral, és ací més difícil, com ha demostrat l'experiència. Un dia o altre, però, caldrà fer la tria. La nostra impressió és que avui hi ha més probabilitats d'arribar a un acord que no pas abans.

El Parlament català s'ha obert. Estem dins un període de sessions per poques que n'hi hagi. Encara que no hi hagués quines reunions plenàries de la Cambra les Camissions poden treballar. El Govern i el President de la Cambra i els diputats s'han d'esforçar a rescabalar-se dels temps que ens han fet perdre els dos col·lapses parlamentaris que hem sofert."

Els catalans lluiten per la llibertat i per això fem la guerra amb passió, amb tota l'ànima tot i seguir éssent essencialment pacífistes afirma "La Publicitat" en el seu editorial.

"D'ací a pocs dies Catalunya ha de celebrar la seva festa màxima de patriotisme. L'onze de setembre d'eugany ha d'ésser, i ho serà, la manifestació de l'autèntic esperit català, que per amor, a la llibertat nacional i per adhesió a la llibertat individual s'oposa avui amb totes les seves forces als exèrcits internacionals de Franco, com l'any 1714 s'oposava a les tropes anglo-franceses de Felip V."

Tothom recordarà la prohibició de celebrar actes públics. Però no més deu resar per l'E. R. de C., a la qual li han negat els permisos per a efectuar cap classe de mítings. En canvi el P. S. U. C. tot li autoritzen. Abir mateix "Tribuna" portava tota la última plana dedicada a la ressenya de l'acte celebrat el divendres al Price. Reproduïm el primer paràgraf del discurs d'Rafael Vidiella.

"Treballadors" Abans que tot us he de manifestar que no prenc part en aquest acte com a conseller de la Generalitat, i tot i ésser afiliat i membre actiu de la U. G. T. prenc part en aquest míting en representació del P. S. U."

"La Vanguardia" no s'estranya que en les operacions que s'efectuen al Nord quan les tropes feixistes ocuparan el Port de l'Escudo hi fessin onejar la bandera italiana.

"Pero la imposibilidad de opción se ha planteado ahora para todos, antifascistas o reaccionarios, que merezcan el nombre de españoles. Síntomas hay de que éstos empiezan a entenderlo así. Pero no sería y vendría a parar en lo mismo porque nuestra decisión de no tolerar la vergüenza de ver a España convertida en colonia se basta y sobra para hacer imposible el triunfo de las armas extranjeras. Costará más o costará menos: es lo mismo para el resultado final de la lucha, que no puede ser otro que nuestra victoria, porque no se puede exterminar a una raza y borrar a una nación secular y gloriosa entre las que más lo sean. Bandera italiana en lo alto de una posición nacionalista. Ni indignación ni sorpresa. Ya sabíamos que estábamos en lucha con Italia. No necesitábamos confirmaciones d' sta índole. Pero como habrá obtenido el flameo de esa bandera los rostros de los facciosos. Quieran o no quieran, hasta los traidores más recalcitrantes y menos dispuestos a infligir por su propia mano el castigo condigno, habrán sentido, nacida de las raíces más hondas del alma de la raza y de la patria, vergüenza por el tremendo crimen cometido, que pagarán necesariamente como merecen y más pronto quizá de lo que ellos se figuran."

Es necessita noi de 15 a 18
ays per aprenent de Bar.
Raó: Bar la Joia. Rambla
d'Abril, 22.

El temps

OBSERVACIONS METEOROLÒGIQUES DE L'INSTITUT

Temperatura a l'ombra: Màxima 27; mínima, 20.

Baròmetre a 0 i al nivell de la mar: A les 8 h., 760'6; a les 18, 759'5.

Direcció del vent: A les 8 h., NW.; a les 18, SSE.

Estat del cel: A les 8 h., quasi tapat; a les 18, id.

Classes de núvols: A les 8 h., C. Nbs.; a les 18, id.

Evaporació: En les 24 h., 2.

Pluja recollida: En les 24 h., 0'6.

Humiditat relativa: A les 8 h., 69; a les 18, 68.

Sugrañes, Impresor. — Tarragona

Magatzems "LAS BALEARES"

Artículos de Platja i Camp

Novetats en artículos Camiseria

Darreres Novetats en tota mena de calçat, a preus econòmics

Rambla 14 d'abril, 47

Telèfon 1383

TARRAGONA